

1
день

Найледачіший ослик в Назареті

На Святій Землі в Назареті жив колись давно-давно маленький ослик – геть не схожий на всіх інших у місті ослів. Інші осли були роботящі й чепурні, а цей – страшенно ледачий і брудний. Але попри те він дуже красиво ходив, та й шию тримав пряміше, ніж усі решта.

Вряди-годи осли довгою вервечкою поверталися в Назарет, навіючені хмизом. І чимчикували вони напрочуд жваво. Адже кожен осел намагався принести своєму господареві додому більше в'язок.

Ледачий ослик завжди плівся у хвості вервечки, ще й за першої-ліпшої нагоди скидав зі спини кілька гілочок. Часом він поривався перегнати ослів, бо йому не дуже подобалося пасти задніх. Але весь час то один, то другий осел його зупиняли. Вони тупали копитами й кричали:

– Ану марш на своє місце, ледацюго!

Коли ввечері віслюки діставалися до своїх домівок, їх там вичищали так, що шкіра в них ставала блискуча, мов шовк.

Ледачий ослик жив у найбагатшого чоловіка в Назареті, але доглядав його дуже дурний, недобрый наймит. А що той наймит зовсім його не чистив, ослик постійно ходив закошланий і брудний. Та коли осли бачили, як він високо тримає голову, то просто нетямалися від гніву.

– Невже тобі не соромно тримати так високо голову й так велично ходити? Глянь на себе, який ти замазура! – казали вони.

А найстарший і наймудріший осел додавав:

– Хіба ти не розумієш? Не личить чванитися тому, в кого такий страхотяний вигляд.

Однак ледачий ослик тим не переймався.

«Ви ще в мене побачите!» – думав він.

Хоч насправді він і гадки не мав, що вони в нього побачать. Далєбі, щось гарне й незвичайне.

Назаретяни, звісно, сміялися з ледачого ослика та й годі.

– Чого доброго, він скоро відкине копита, – казали вони. – І все тому, що він ледачий.

– Який у нього жахливий вигляд, – час од часу нарікав господар. – Симоне, почисть-но його гарненько!

– Гаразд, пане, – відповідав Симон.

Та коли господар ішов собі геть, Симон вішав шкребло на гачок, а сам лягав на траву ловити гав. Бувало, ослик так і лишався наполовину вичищений. Тоді назаретяни сміялися з нього ще дужче, а решта ослів здймали його на глузи.

«Стривайте ж бо! – думав віслючок. – Ви ще в мене побачите!»

Але вголос він нічого не казав.

Часом Симона посилали в місто до колодязя по воду. Симон ішов туди знехотя, бо вважав, що носити воду – жіноча робота. Проте своєму господареві перечити не смів.

Симон закидав два шкіряні бурдюки для води осликові на спину, і вони вирушали в дорогу. Коли йому здавалося, що ослик іде поволі, він шмагав його лозиною, але то було не дуже часто, бо Симон і сам був ледачий, тож ніколи нікуди не квапився.

Раненько-вранці біля колодязя юрмилося повно люду, адже в той час по воду в місто приходили всі міські жінки.

Вони мали із собою здоровенні глиняні глеки. Набравши в них по самі вінця води, жінки ставили ті глеки собі на голови й цілу дорогу несли

їх на головах додому. У те важко було повірити, але жінки так зграбно несли, що ні в кого з них глек не звалювався додолу.

Часто жінки перед дорогою сідали на якусь хвилюк біля колодязя трохи погомоніти, але ненадовго, бо всім хотілося повернутися додому, поки ще було свіжо й прохолодно.

2 день

Одного ранку Симон та його ослик зустріли молоду жінку, що звалася Марія. Вона саме поверталася додому від джерела з глеком води на голові. Марія глянула на маленького ослика й мовила:

– О, який гарненький ослик! Тільки жаль, що він такий замурзаний!

Вона зупинилася на мить і полоскотала ослика за вухом. Йому було так приємно, що він аж заплющив очі! Ослик не пригадував, щоб хто-небудь лоскотав його раніше. І дорогою додому він так багато думав про Марію, що не помічав, як Симон покрикував на нього, шмагав лозиною та підганяв.

Відтоді часто випадало так, що Марія приходила до колодязя в той самий час, як і Симон зі своїм ледачим осликом. І ніколи вона не жаліла для ослика привітного слова та ласки.

Коли потім ослик трюхикав додому, хода в нього була ще красивіша й шию він тримав ще пряміше. Усі осли обурено кричали:

– Та що це з ним?! З кожним днем він усе більше чваниться! І який ледачий! Тьху!

Та ослик не мовив ані слова.

«Якби вони тільки знали!» – думав собі ослик.

Тепер ослик щоранку нашорошував вуха, щоб почути, чи пошле господар Симона до колодязя. І коли наймит приходив до нього з бурдюками для води, він на radoщах аж грав ногами, поки той прикріплював їх. А тоді ослик біг пагорбами до джерела так прудко, що Симон ледве встигав за ним.

Коли Марії ще не було біля джерела, ослик непокоївся, чого це вона запізнювалась.

І тільки-но Симон заходжувався припасовувати бурдюки з водою йому на спину, ослик починав страшенно коверзувати, аби затягнути час і не відразу вертатися додому. Він опирався з усіх сил, хоч як його Симон підганяв, аж поки з'являлася Марія, підходила до нього, гладила за вухом і говорила ласкаві слова. Після того ослик тюпашив додому, високо тримаючи голову.

– Він геть здурів, – поскаржився Симон наймитам, коли прийшов додому.

Якось ослик загнав у ногу гостру камінну скалку. Ступати йому було так боляче, що доводилося кульгати.

– Це його Бог покарав! – сказали осли. – Так йому й треба. Щоб знав як чванитися!

Наступного ранку Марія побачила, що з осликом щось негаразд.

– Таж ослик пошкодив ногу, – мовила вона. – Може, він поранився?

– Не думаю, – відповів Симон, що навіть не помічав, як ослик кульгав.

– Соромно буде тому, хто не допоможе бідолашній тварині, – з докором мовила Марія.

– Йому ніщо не загрожує, – сказав Симон. – Це капосний, ледачий осел.

– Можна, я подивлюся на твою ногу? – спитала Марія ослика.

– Обережно, він брикається! – вигукнув Симон. – Ніхто не може доторкатися до його копит.

– Я можу, – сказала Марія.

Ослик слухняно підняв ногу й завмер. Марія тут же знайшла гостру камінну скалку й вийняла її.

– Ось так, тепер твоя хода знов буде красива, – мовила Марія.

Та коли ослик прийшов додому, усі в стайні гнівалися на нього за те, що він ходив, як звичайно, високо тримаючи голову. І лаяли осли його на всі заставки.

«Коли б вони тільки знали! – подумав ослик. – О, коли б вони тільки знали!»